

Mitä yksi elämä enää tähän kaikkeen

© A. Sovijärvi, 2003, rev D

<http://apz.fi/kirjat/>

Kaunis kesäaamu vilisi maisemareitin varrella auton ikkunoista sinä pilvettömänä aamuna. Kesä oli ilmiselvästi jo alkanut, ja minä nautin parhaillaan ensimmäistä kertaa tänä vuonna siitä, mistä olin ottanut iloni irti jo vuosia - ajelin läpi maaseutua ikkunat auki ja toosa kaakossa. Tiedäthän juuri sen aamuisen tunnelman: heinä tuoksui ja ilma oli vielä raitista yön jäljiltä, vaikka aurinkokin oli jo ryöminyt esiin piilostaan horisontin takaa. Ja piru vieköön! Minä nautin siitä mutkikkaasta asfalttitiestä ja edellisten summasta sielussani asti täysin siemauksin. Pitkään kestänyt talvi oli viimein takana.

Se oli ihanaa.

Olin siinä jo jonkin aikaa päästellyt vanhasta autosta sen, minkä se tiellä pysyen kulki, kun yllättäen jotain välähti silmänurkasta ja katosi saman tien konepellin alle. Polkaisin siinä saman tien nelipyöräisestä liinat katuun, mutta annoin sen sitten rullata paria-kolmea kymppiä samalla, kun täysin rennosta tunnelmasta säpsähdin siihen todellisuuteen, että olin ajanut jonkun yli. Se oli tullut hyvin matalalla koko tien yli ja heitti nyt peruutuspeilissä voltteja tiellä. Sulkapölystä päätellen joku vähän isompi lintu oli kyseessä.

Olin siinä vähän kahden vaiheilla. No, se oli lintu, mutta kesätunnelma oli hidastunut sillä samalla jarrutuksella. Emmin melkein parisen sataa metriä, pitäisikö käydä vilkaisemassa, jäikö tuosta nokallisesta mitään jäljelle. Eihän tuollaisesta nyt voinut kaikesti selvitäkään - huomasin kinaavani itseni kanssa siitä, olisiko oikein jatkaa matkaa.

Huokasin syvään ja pysäytin viimein auton seuraavalle pikkutielle ja käännyn takaisin päin. En ollut kiinnittänyt maisemiin huomiota, joten en tiennyt oikein paikkaakaan. Mieleni teki vain heittää auto uudestaan ympäri ja häipyä paikalta. Mitä jos joku oli katselemassa pohtien, mitä tuo hullu kaupunkilainen täällä pyöri tiellä. Olin juuri harkitsemassa kääntymistä takaisin, kun näin viimein, miten jotain raahautui tienpenkereen ruohikon suojiin. Tiellä oli irtonaisia sulkia, vaikka vähän pienemmän siivekkään materiaaliksi, joten oletin tässä sitten olevan uhrini. Kesätunnelma koitti vielä varovaisesti tunkea päälle, ja yritin maanitella sitä palaamaan ajatuksella siitä, että kyseessä oli varmaan joku turha roskalintu.

Peruutin sitten seuraavasta risteyksestä talon pihalle johtavalle tielle ja nousin autosta. Sammutin toosankin, ei enää huvittanut kuunnella. Ympärilleni vilkaisin, liekö ketään näköpiirissä. Jätin siitä sitten oven auki ja suuntasin tielle. Haravoin aikani pengertä löytämättä mitään. Olin jo vähän kahden vaiheilla: nyt viimeistään olin tehnyt jo osani.

Olkoot.

Siinä sitten palasin autolle ja lähdin. Viidenkymmenen metrin päässä oli seuraava tienhaara, jokin elämän magneettinen voima veti minut pysähtymään siihen ja astuin uudelleen ulos autosta. Mitähän helvettiä minä oikeastaan luulin olevani tekemässä? Nyt sitten osui jo autokin tulemaan tietä pitkin, hidasteli kovasti siinä kohdallani ja yritti kai tiirata, oliko huolia tai murheita konepellin alla. Tuskallisen hitaasti se ajoi siitä ohi, ja minä näyttelin puhuvani kännykkään. Katosi se lopulta sinne mutkan taakse, ja minä sitten jatkoin tietä pitkin jalan. Silmiini osui muutama höytyvä vielä aamukasteisella pengerruoholla. Asfaltin puolella olikin sitten sulkaa niin, että riitti.

Katselin tarkemmin pengertä läpi enkä löytänyt mitään. Jalalla koitin siitä ruohonkorsia madaltaa, josko olisivat kätkeneet siivekkään uhrini. Loikin sitten enemmän ojan puolelle ja katselin ympärilleni. Minnehän se perkele oli vetäytynyt. Jäin siihen kuuntelemaan hetkeksi. Noin parin metrin päästä kuului pari omituista naksahdusta. Harpoin sitten siihen suuntaan huomaten samalla, miten kengät ja housut saivat osansa aamukasteesta. Ja kun taas haravoin ruohoa jalallani, pyrähti se lintu sitten keskelle asfalttietä.

Räkättirastas.

Se helvetti oli selvinnyt ja tuijotti minua siitä parin metrin päästä. Syöksyin perään, mutta sepä oli pirun hankala pyydystettävä loukkaantuneenakin. Lopulta se oli hyppysissä. Pyörittelin sitä siinä sitten, toinen jalka siltä oli murtunut jostain näkyvän osan yläpuolelta ja se roikkui velttona. Useasta paikasta valui verta, kumpikin siipi oli katki. Olin hieman hämmentynyt koko tilanteesta.

Muistelin joskus pentuna lukemaani eräopasta, jossa käskettiin lopettaa pahasti loukkaantunut eläin. Lähdin sitten kävelemään autolle päin ja avatun oven suojissa painoin rastaan siihen maata vasten. Huomasin osittain yllätyksekseni, että minulla oli nyt melkein pala kurkussa. Ja silti vasta viitisen vuotta sitten ammuimme pienoiskiväärillä näitä marjavarkaita sen kummemmin säälimättä, pitäen suuresti huvittavana niiden kuolinhuutoja. Mutta tämä yksilö ei ollut niin kuin ne muut. Se ei ylväänä istunut puun latvassa ja säksättänyt kuin irvailen minulle. Se oli lyöty, sen ylpeys lannistettu.

Katselin ympärilleni ja otin maasta ison kiven. Vilkaisin uhrini pyrstöä, joka kieli sen olevan vielä tämän kesän poikasia. Kesä oli aluillaan ja monilla myös elämä. Tämän elämäkö päättyisi ennen kuin edes ehti oikeastaan alkaakaan? Päättyisi tänne nimettömän kylän sivuraitille ojan pohjalle? Nieveskellen pysähdyin ajattelemaan tilannetta.

Mahtoi olla surkea säkä syntyä, taistella ensin elämästään muita vastaan vain saadakseen päättää sen runneltuna täällä. Mitä sellaiselle voisit sanoa? Voisitko vain .. pyytää anteeksi? Anteeksi mitä?

"Anteeksi ... kaveri", sanoin viimein ääneen.

Ei se rastas ymmärtänyt, se katsoi suurilla silmillään nokka auki kädessäni olevaa kiveä herkeämättä. Huokasin jälleen ja löin. Kovaa. Ja se ääni .. se ääni, minkä se päästi. Se sattui jonnekin syvälle, syvemmälle kuin mikään asia on sattunut moniin vuosiin. Verta levisi lisää käsilleni lyödessäni pari kertaa uudestaan, kunnes kaikki liike oli lakannut. Katsoin veristä höyhenpehkoa hetken, nostin sitä jalasta ja linkosin pienessä kaaressa vähän kauemmas siitä tiestä.

Ja käteni pyyhin joskus mäkkärin take away -pussista jääneillä käsipyyhkeillä. En saanut niitä kunnolla puhtaiksi, verta jäi kynsien alle ja ihon poimuihin.

Tämä kesä oli ehkä alussaan, mutta minun käteni olivat jo veressä.